

Phần 21

Sự êm dịu của bóng tối, tiếng xích đu đều đặn, đã nhường chỗ cho cảm giác bất an ảm sâu bên dưới. Người đàn ông ngồi bên cạnh cô là ai nhỉ, Caroline tự hỏi, người vẫn về nhà mỗi buổi cuối tuần và suồng sã thả mình xuống chiếc giường của cô, người mỗi sáng luôn nghiêng đầu theo một góc quen thuộc để vờ nước khử mùi Old Spice lên cằm và cổ? Cô thực sự biết gì về những giấc mơ, những cảm xúc riêng tư của anh? Gần như chẳng gì cả, bỗng nhiên cô cảm thấy vậy, hay nói cách khác, cô chưa hiểu hết về người đàn ông của mình.

“Vậy là anh không thích có một ngôi nhà chứ gì?” cô nhấn mạnh.

“Không phải. Doro quá là tử tế.”

“Nhưng nó làm vương chân anh.”

“Anh thích được về nhà với em, Caroline ạ. Anh thích đi xuôi cung đường cuối cùng trên đường cao tốc và biết rằng em và Phoebe đang ở đây, nấu nướng trong bếp, trồng hoa, hay làm bất cứ việc gì. Nhưng chắc chắn là, những gì họ đang làm cũng hấp dẫn lắm chứ. Gói ghém đồ đạc. Lên đường. Lãng du khắp thế giới. Anh nghĩ thế cũng hay. Cảm giác được tự do như thế.”

“Em không còn khao khát những thứ đó nữa rồi,” Caroline đáp, nhìn ra khu vườn tối om, những ánh đèn rải rác trên thành phố và những chữ cái đỏ thẫm trên tấm biển báo khu vực dành cho người đi bộ, cả những đóm lá giữa tán cây mùa hè rậm rạp. “Em hạnh phúc được ở chính nơi em đang sống. Rồi anh sẽ chán em thôi.”

“Bậy. Chuyện đó chỉ làm chúng ta hợp nhau thôi, em yêu ạ”, Al nói.

Họ ngồi trong im lặng một lúc lâu, lắng nghe tiếng gió, tiếng dòng xe cộ lướt qua.

“Phoebe không thích thay đổi,” Caroline nói. “Con bé không thích nghi tốt lắm.”

“Ừ, cả chuyện đó nữa,” Al nói.

Anh đợi một lát, rồi quay sang cô.

“Em biết đấy, Caroline. Phoebe bắt đầu lớn rồi. Con bé bắt đầu không còn là một đứa trẻ con nữa.”

“Nó đã gần mười ba tuổi rồi còn gì,” Caroline nói, nghĩ đến Phoebe với con mèo, con bé mới để sa vào những thú vui vô tư lự của trẻ con làm sao.

“Phải. Nó mười ba tuổi rồi, Caroline ạ. Nó - ừm, em biết đấy - đã bắt đầu phát triển rồi. Anh thấy không thoải mái lắm khi phải bế nó lên như tối nay anh vừa làm.”

“Thế thì đừng làm như vậy nữa,” Caroline gay gắt đáp nhưng cô còn nhớ lúc Phoebe ở bể bơi hồi đầu tuần, nó bơi đi rồi bơi lại, ôm chặt lấy cô lúc ở dưới nước, những núm vú mềm mại mới nhú của con bé áp lên cánh tay cô.

“Em không cần phải nổi cáu như thế đâu, Caroline. Chỉ là chúng ta chưa bao giờ nói đến chuyện này, phải không? Rồi con bé sẽ ra sao. Rồi chúng ta sẽ thế nào khi cả hai về hưu, như Doro và Trace.” Anh dừng lại, và cô cảm giác rằng anh đang lựa chọn từng lời rất thận trọng. “Anh chỉ muốn nghĩ là có lẽ chúng ta sẽ tính đến chuyện đi du lịch. Anh có cảm giác hơi ngọt ngào khi nghĩ đến việc ở lì trong căn nhà này suốt đời. Còn Phoebe thì sao? Liệu con bé có sống mãi với chúng ta không?”

“Em không biết nữa,” Caroline đáp, cảm giác mệt mỏi bao lấy cô, đặc quánh như màn đêm. Cô đã phải trải qua bao nhiêu cuộc chiến để cho Phoebe có một cuộc sống trong cái thế giới lãnh đạm này. Cho tới nay cô đã giải quyết được mọi vấn đề, và đến khoảng năm vừa rồi cô mới có thể nghỉ ngơi một chút. Nhưng việc Phoebe sẽ làm ở đâu và sống ra sao khi lớn lên - tất cả đều vẫn còn mờ mịt. “Ôi, Al, em không thể nghĩ được tất cả những chuyện này trong đêm nay. Xin anh.”

Chiếc xích đu đưa đi đưa lại.

“Rồi cũng đến lúc chúng ta phải nghĩ đến thôi.”

“Nó chỉ mới là đứa trẻ con thôi. Anh nói thế là có ý gì?”

“Caroline. Anh chẳng có ý gì cả. Em biết là anh cũng yêu Phoebe. Nhưng em hoặc anh, chúng ta có thể chết ngay ngày mai. Không phải lúc nào ta cũng có thể ở bên cạnh để chăm lo cho nó được, thế thôi. Và cũng sẽ đến lúc nó không muốn được chúng ta chăm sóc nữa. Anh chỉ hỏi xem liệu em đã bao giờ nghĩ đến lúc đó chưa. Em tiết kiệm ngân quỹ tiền bạc để làm gì. Anh chỉ đặt ra vấn đề cho mình cùng bàn luận thôi. Ý anh là, thử nghĩ mà xem. Thịnh thoảng em đi xa cùng anh cũng hay đấy chứ? Chỉ một buổi cuối tuần thôi cũng được?”

“Vâng,” cô khẽ đáp. “Như thế cũng hay.”

Nhưng cô cũng không dám chắc. Caroline cố gắng hình dung ra cuộc sống của Al, một căn phòng khác mỗi đêm, một thành phố khác, và con đường trải ra

như một dải ruy băng xám đơn điệu. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện cũng chính là ý nghĩ luôn thường trực trong đầu anh: bán căn nhà, lên đường, chu du khắp thế giới.

Al gạt đầu, uống cạn cốc nước, rồi dợm đứng dậy.

“Đừng đi vội,” cô nói, nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay anh. “Em có chuyện này cần nói với anh.”

“Nghe có vẻ nghiêm trọng nhỉ,” anh nói, đoạn ngồi xuống xích đu. Anh cười vẻ hoang mang. “Em không định bỏ anh đấy chứ? Sau khi em có được món thừa kế này và những thứ khác nữa?”

“Dĩ nhiên là không; không có chuyện ấy đâu.” Cô thở dài. “Tuần vừa rồi em nhận được một lá thư,” cô nói. “Đó là một lá thư kỳ lạ. Và em phải nói.”

“Thư của ai?”

“Bố của Phoebe.”

Al gạt đầu và khoanh tay lại, nhưng anh không nói gì. Anh biết về những lá thư, dĩ nhiên. Chúng đã được gửi tới nhiều năm nay, chứa tiền mặt số lượng khác nhau và một mẫu giấy chỉ vờn vện một câu nguệch ngoạc. *Xin hãy cho tôi biết cô đang sống ở đâu.* Cô đã không làm theo, nhưng trong những năm đầu cô thường kể cho David Henry mọi chi tiết khác. Những bức thư đầy tâm sự chân thành, như thể anh là một người bạn chí thiết của cô, một người bạn tâm giao. Thời gian trôi qua, cô dần tỏ ra thực tế hơn, chỉ gửi ảnh đi kèm cùng lắm là một hai dòng ngắn. Cuộc sống của cô đã trở nên viên mãn, phong phú và phức tạp; chẳng có cách nào để viết hết từng chi tiết lên mặt giấy, nên cô chỉ đơn giản là thôi không cố nữa. Vì vậy đó thực sự là một cú sốc khi cô nhận được phong thư dày cộp từ David Henry, ba trang giấy kín đặc, viết bằng nét chữ sin sít của anh, một bức thư thống thiết mở đầu bằng Paul, tài năng và giấc mơ của nó, sự nổi loạn và giận dữ của nó.

Tôi biết đó là một sai lầm. Việc tôi đã làm, giao con gái của mình cho cô, tôi biết đó là một việc làm khủng khiếp, và tôi biết mình không thể thay đổi được. Nhưng tôi muốn gặp cô, Caroline. Tôi muốn sửa chữa, bằng cách nào đó. Tôi muốn biết thêm về Phoebe, và về cuộc sống của cô.

Cô thấy mềm lòng trước những hình ảnh anh miêu tả Paul, một cậu bé mới lớn, chơi ghi ta và mơ mộng về Juilliard, Norah với công ty riêng của mình, và David, người gắn chặt trong tâm trí cô suốt bao nhiêu năm qua, vẫn rõ ràng như một tấm ảnh trong cuốn sách, đầu cúi xuống tờ giấy này, lòng tràn ngập hồi hận và khao khát. Cô bỏ lá thư vào một hộp ngăn kéo, như thể làm vậy có thể kìm

giữ nó, nhưng những câu chữ cứ lớn vồn trong đầu cô từng giây từng phút suốt tuần lễ bận rộn và nhiều cảm xúc này.

“Anh ấy muốn được gặp con bé,” Caroline nói, ngón tay mân mê dải tua chiếc khăn choàng Doro dùng để bao ngoài tay vịn xích đu. “Để bằng cách nào đó trở lại là một phần trong cuộc đời nó.”

“Anh ta cũng tử tế đấy chứ,” Al nói. “Đúng là người dám làm dám chịu, sau ngần ấy thời gian.”

Caroline gật đầu. “Nói gì thì nói, anh ta cũng là bố con bé.”

“Thế thì anh không hiểu mình là cái gì vậy?”

“Em xin anh,” Caroline nói. “Anh là ông bố mà Phoebe biết và yêu thương. Nhưng em đã không nói với anh tất cả mọi chuyện, Al, về việc làm sao em có được phoebe. Và em nghĩ em nên nói ra.”

Anh nắm lấy bàn tay cô.

“Caroline. Anh đã lang thang khắp Lexington sau khi em bỏ đi. Anh đã nói chuyện với mấy người hàng xóm của em, và nghe được rất nhiều câu chuyện. Thật ra, anh cũng chẳng được học hành gì nhiều, nhưng anh không phải thằng ngốc, và anh biết rằng bác sĩ David Henry đã mất một đứa con gái đúng vào khoảng thời gian em bỏ đi. Anh muốn nói rằng bất cứ chuyện gì xảy ra giữa hai người bọn em đều không quan trọng. Không quan trọng đối với anh. Không quan trọng đối với chúng ta. Thế nên anh không cần biết chi tiết làm gì hết.”

Cô ngồi trong im lặng, ngắm nhìn xe cộ lao đi trên đường cao tốc.

“Anh ấy không muốn giữ con bé,” cô nói. “Anh ấy định đưa nó đến một nhà cứu tế - một viện làm phúc. Anh ấy nhờ em đưa con bé đến, và em đã làm theo. Nhưng em không thể bỏ nó ở đấy. Đó là một nơi kinh khủng.”

Al không nói năng gì một lúc lâu. “Anh đã được nghe nhiều thứ như thế,” cuối cùng anh cất lời. “Anh đã được nghe những câu chuyện tương tự dọc đường. Em đừng cảm lắm, Caroline ạ. Em đã làm đúng. Khó mà tưởng tượng nỗi Phoebe phải lớn lên ở một nơi như thế.”

Caroline gật đầu, nước dâng đầy mắt cô. “Em xin lỗi, Al. Lẽ ra em nên nói cho anh biết từ nhiều năm trước.”

“Caroline,” anh nói. “Chuyện đó như nước chảy qua cầu rồi còn gì.”

“Anh nghĩ em nên làm thế nào đây?” cô hỏi. “Ý em là, về lá thư kia. Em có nên trả lời không? Để anh ấy gặp con bé chẳng? Em không biết nữa, chuyện này đã giằng vò em suốt cả tuần nay. Lỡ anh ta mang con bé đi thì sao?”

“Anh không biết phải nói gì với em mới phải,” anh đáp, chậm rãi. “Anh không có quyền quyết định.”

Cô gật đầu. Cũng phải thôi, đó là hậu quả của việc giữ kín bí mật này cho riêng mình.

“Nhưng anh sẽ ủng hộ em,” Al nói thêm, siết chặt tay cô. “Bất cứ điều gì em cho là tốt nhất, anh sẽ ủng hộ em và Phoebe một trăm phần trăm.”

“Cảm ơn anh. Em đã rất lo lắng.”

“Em lo lắng quá nhiều về những thứ không đâu, Caroline ạ.”

“Vậy là chuyện này không ảnh hưởng gì đến chúng ta đúng không?” cô hỏi. “Việc trước đây em không nói cho anh biết ấy - nó không ảnh hưởng gì đến chúng ta đúng không?”

“Không hề,” anh đáp.

“Thế thì tốt rồi.”

“Ừ.” Anh đứng dậy, vươn vai. “Quả là một ngày dài. Em lên gác không?”

“Một lát nữa thôi.”

Cánh cửa lưới mở kẻo kẹt rồi đóng lại. Gió tràn qua chỗ trống nơi anh vừa ngồi.

Trời bắt đầu mưa, lúc đầu chỉ tí tách rơi trên mái nhà, sau đó tấp xuống ràn rạt. Caroline khóa cửa căn nhà – nhà của cô. Đi lên gác, cô dừng lại để xem Phoebe ra sao. Da con bé ấm và ẩm; nó giật mình và ú ớ những từ gì không rõ, rồi lại ngoan ngoãn chìm vào giấc mơ. *Con ngoan*, Caroline thì thầm, và kéo chăn lên đắp cho con bé. Cô đứng một lúc trong căn phòng vang vọng tiếng mưa rơi, xúc động trước sự nhỏ bé của Phoebe, trước tất cả những thứ cô không thể làm để bảo vệ con gái mình trong thế giới này. Sau đó cô quay về phòng riêng của mình, chui vào khoảng chăn lạnh tanh bên cạnh Al. Cô nhớ bàn tay anh lướt trên da cô, râu của anh cọ lên cổ cô, và tiếng thét của cô giữa đêm tối. Một người chồng tốt đối với cô, một người cha tốt đối với Phoebe, người đàn ông thức dậy mỗi sáng thứ Hai, tắm rửa, mặc quần áo rồi biến mất trên chiếc xe tải của anh trong suốt tuần, tin tưởng mọi việc cô làm mà cô cho là tốt nhất đối với David Henry và lá thư của anh ta. Caroline nằm một lúc lâu, lắng nghe tiếng mưa rơi, bàn tay đặt lên ngực anh.

Cô tỉnh giấc khi trời vừa sáng, AI giậm chân thình thình xuống cầu thang để lấy đồ nghề thay dầu xe cho sớm sửa. Mưa tuôn xối xả từ máng nước và ống xối, đọng thành vũng và đổ xuống triền đồi như suối.

Caroline đi xuống tầng một và pha cà phê, đắm chìm trong những suy nghĩ của riêng mình, trong không khí kỳ lạ của căn nhà yên ắng, đến độ không nghe thấy tiếng Phoebe cho đến tận khi con bé đứng trên ngưỡng cửa sau lưng cô.

“Mưa,” Phoebe nói. Chiếc áo choàng tắm khoác sơ sài trên người con bé. “Nhu trút nước (*Nguyên văn “It rains dogs and cats”*: nghĩa là mưa rất to, mưa như trút nước. Phoebe và Caroline vận dụng câu thành ngữ này để biến thể, không phải chó và mèo nữa, mà là các con vật to lớn hơn nhiều: ý là câu thành ngữ này cũng chưa diễn tả hết cơn mưa ngày hôm đó).”

“Ừ,” Caroline đáp. Một lần hai mẹ con đã dành hàng giờ để học câu thành ngữ này, dùng một bức tranh khổ lớn do Caroline vẽ, với hình những đám mây xám xịt, chó và mèo rơi xuống từ trên trời cao. Đó là một trong những thứ Phoebe thích nhất. “Hôm nay thì trông giống hươu cao cổ với voi hơn.”

“Bò với lợn,” Phoebe nói. “Lợn với dê.”

“Con có muốn ăn bánh mì nướng không?”

“Muốn một con mèo cơ,” Phoebe đáp.

“Con muốn gì?” Caroline hỏi. “Nói cả câu đi nào.”

“Mẹ ơi, con muốn có một con mèo ạ,” Phoebe nói.

“Nhà mình không nuôi mèo được con ạ.”

“Bác Doro đi rồi,” Phoebe nói. “Con có thể nuôi một con mèo được mà.”

Đầu Caroline ong lên. *Liệu con bé sẽ thành người như thế nào đây?*

“Này, Phoebe, bánh của con đây. Mẹ con mình sẽ nói chuyện con mèo sau, được không?”

“Con muốn có một con mèo,” Phoebe lại nằn nì.

“Để sau đi.”

“Con mèo,” Phoebe nói.

“Chết tiệt,” lòng bàn tay Caroline đập mạnh lên mặt quây bếp, khiến hai mẹ con đều giật bản mình. “Đừng có nói chuyện con mèo với mẹ nữa. Con không nghe thấy à?”

“Ngồi ngoài hiên,” Phoebe nói, mặt rầu rĩ. “Ngắm mưa.”

“Con muốn gì? Nói cả câu đi.”

“Con muốn ra ngồi ngoài hiên ngắm mưa ạ.”

“Thế thì con bị cảm lạnh mất.”

“Con muốn...”

“Rồi, tốt thôi,” Caroline ngắt lời, phẩy tay. “Tốt thôi. Ra ngoài đi, ngồi trên hiên. Ngắm mưa. Gì cũng được.”

Cánh cửa mở ra và đóng lại. Caroline nhìn ra ngoài thấy Phoebe đang ngồi trên xích đu trên hiên nhà với tán ô xòe ra và chiếc bánh nướng đặt trong lòng. Cô giận chính mình vì đã nổi nóng. Không phải do Phoebe. Chỉ là vì Caroline không biết phải trả lời David Henry như thế nào, và cô thấy e sợ.

Cô gom lại album ảnh và những bức ảnh lẻ cô định phân loại rồi ngồi trên sofa nơi có thể để mắt trông Phoebe, bị bao phủ bởi chiếc ô, đang đu đưa trên chiếc xích đu trên hiên nhà. Cô rải những tấm ảnh mới chụp gần đây lên bàn uống cà phê, xé ra một tờ giấy và viết cho David.

Phoebe vừa được làm lễ Kiên tin hôm qua. Con bé trông rất dễ thương trong bộ váy trắng vải lưới và ruy băng hồng. Nó còn biểu diễn cả một bài đơn ca ở nhà thờ. Tôi gửi kèm một tấm ảnh chụp bữa tiệc chúng tôi vừa tổ chức trong vườn. Khó mà tin nổi con bé đã lớn đến thế, và tôi bắt đầu lo lắng về tương lai của nó. Tôi cho rằng đó là điều anh cũng đã nghĩ tới vào cái đêm anh đưa nó cho tôi. Tôi đã phải đấu tranh rất vất vả trong suốt những năm qua và đôi lúc tôi cảm thấy sợ hãi trước những điều có thể xảy ra tiếp theo, tuy nhiên...

Viết đến đây cô dừng lại, tự hỏi không hiểu động cơ gì khiến cô trả lời. Không phải vì tiền. Từng đồng lẻ trong số đó đã được gửi vào ngân hàng, trong suốt những năm qua. Caroline đã tiết kiệm được gần 15.000 đô la, tất cả Phoebe đều được hưởng. Có lẽ đó đơn giản là một thói quen cũ, hoặc chỉ để giữ cho mối liên hệ giữa hai người tiếp tục tồn tại. Có lẽ Caroline chỉ đơn giản muốn anh hiểu được anh đã bỏ lỡ những gì. *Đây này, cô muốn túm lấy cổ áo David Henry mà nói, con gái anh đấy: Phoebe, mười ba tuổi, nụ cười trên khuôn mặt nó rạng rỡ như mặt trời ấy.*

Cô đặt bút xuống, nghĩ đến Phoebe trong bộ váy trắng, hát cùng dàn đồng ca, tay ôm con mèo. Làm sao cô có thể nói cho anh tất cả những điều này mà không tôn trọng yêu cầu muốn gặp con gái của anh? Ngộ nhớ anh đến đây, sau ngàn ấy thời gian, thì chuyện gì sẽ xảy ra đây. Cô không nghĩ mình còn yêu anh nữa, nhưng có lẽ là còn. Có lẽ cô vẫn còn giận anh nữa, vì những lựa chọn mà anh đã theo, vì đã không bao giờ thực sự nhìn ra con người của cô. Cô hoang mang khi khám phá ra những trở ngại trong trái tim mình. Nếu rốt cuộc anh đã thay đổi thì sao? Nhưng nếu anh chưa thay đổi thì sao? Có thể anh sẽ làm Phoebe tổn thương như đã từng làm cô tổn thương, mà không hề biết gì về chuyện đó.

Cô gạt bức thư sang một bên. Thay vào đó, cô trả vài tờ hóa đơn, rồi đi ra ngoài để cho vào thùng thư. Phoebe đang ngồi trên bậc thềm trước nhà, tay giơ cao chiếc ô để che mưa. Caroline nhìn con trong giây lát rồi thả cho cánh cửa đóng lại và vào bếp để lấy thêm một cốc cà phê nữa. Cô đứng một lúc lâu ở cửa sau, nhìn đăm đăm nhưng chiếc lá ướt rượt, bãi cỏ sưng nước, dòng nước nhỏ chảy dọc theo vỉa hè. Một chiếc cốc giấy mắc chông chờ dưới bụi cây, một mẫu khăn giấy mủn ra bên ga ra. Trong vài giờ nữa Al sẽ lái xe đi. Cô thoáng nhận ra, chỉ trong khoảnh khắc thôi, cảm giác đó tự do tự tại đến thế nào.

Đột nhiên mưa rơi nặng hạt hơn, rào rào giội xuống mái nhà. Có thứ gì đó cồn lên trong lòng cô, một thứ bản năng mãnh liệt khiến Caroline quay gót và bước vào phòng khách. Cô biết trước cả khi đặt chân ra hiên nhà rằng cô sẽ thấy ở đó trống không, chiếc đĩa đặt gọn gàng trên mặt sàn bê tông, cây xích đu đứng im lìm.

Phoebe đã đi mất.

Đi đâu? Caroline chạy ra bờ rìa hiên nhà và nhìn khắp con phố qua làn mưa dày. Tiếng tàu hỏa văng vẳng phía xa; con đường bên tay trái trườn lên đồi dẫn ra đường ray. Bên phải, con đường kết thúc ở đoạn dốc dẫn lên đường cao tốc. *Được rồi, nghĩ đi. Nghĩ đi! Con bé có thể đi đâu nào?*

Dưới phố đám trẻ con nhà Swan đang nghịch trong mấy vũng nước, chân dề trần. Caroline nhớ ra sáng hôm nay Phoebe đã nói, *Con muốn có một con mèo*, và Avery đứng giữa bữa tiệc tay ôm một cuộn lông. Nhớ đến Phoebe, thích thú trước sự bé bỏng, tiếng kêu nho nhỏ của con mèo ấy. Và quả đúng như vậy, khi cô hỏi đám trẻ nhà Swan về Phoebe, mấy đứa chỉ ngang qua đường ra hướng bụi cây. Con mèo con đã chạy mất. Phoebe và Avery đã đi cứu nó.

Ngay khi dòng xe vừa thưa đi, Caroline chạy ào qua đường. Mặt đất ướt nhoẹt, nước tràn vào lấp đầy vết chân cô để lại. Cô luôn lách qua bụi cây rậm và cuối cùng cũng ra đến bãi đất trống. Avery ở đó, đang quỳ gối bên cạnh ống cống dẫn nước từ trên đồi xuống con mương bê tông. Chiếc ô màu vàng của Phoebe vút chông chờ, như một lá cờ, bên cạnh con bé.

“Avery!” Cô ngồi xổm xuống bên cạnh con bé, đặt tay lên bờ vai ướt sũng của nó. “Phoebe đâu rồi cháu?”

“Bạn ấy đi bắt con mèo rồi,” Avery nói, đoạn chỉ vào trong ống cống. “Nó chạy vào kia kìa.”

Caroline rửa thăm rồi khom gối trước cửa ống cống. Nước lạnh buốt tấp ô ạt vào đầu gối cô, tay cô. *Phoebe!* Cô hét lên, giọng vang vọng trong bóng tối. *Mẹ đây, con yêu, con có ở đây không?*

Im lặng. Cô lần bò vào bên trong. Nước lạnh buốt. Tay cô đã tê cứng lại. *Phoebe!* Cô hét lên thật to, giọng lạc đi. *Phoebe!* Cô căng tai lắng nghe. Rồi một tiếng động, mơ hồ. Caroline bò vào sâu hơn một chút, mò mẫm đường đi trong làn nước chảy ràn rạt vô hình lạnh giá. Rồi tay cô chạm phải lớp vải làn da lạnh buốt, và Phoebe đang run lẩy bẩy, giờ nằm gọn trong vòng tay cô. Caroline ôm chặt con bé, nhớ đến cái đêm cô bế Phoebe trong căn phòng tắm sơn màu tím ẩm ướt, cố vuốt cho nó thở.

“Chúng ta phải ra khỏi đây ngay, con yêu. Chúng ta phải ra ngay.”

Nhưng Phoebe không nhúc nhích.

“Con mèo của con,” nó nói, giọng cao, kiên quyết, và Caroline nhận thấy có thứ gì quẩn quại dưới lớp áo của Phoebe, nghe có tiếng meo meo khe khẽ. “Đây là con mèo của con.”

“Quên con mèo đi,” Caroline quát. Cô nhẹ nhàng kéo Phoebe theo hướng cô vừa đi. “Đi nào, Phoebe. Đi ngay đi con.”

“Mèo của con,” Phoebe nói.

“Thôi được rồi,” Caroline nói, nước đã dâng cao hơn, đến gần đầu gối cô. “Được rồi, được rồi, đây là mèo của con. Đi đi nào!”

Phoebe bắt đầu di chuyển, chậm chạp lần bước về phía vòng tròn ánh sáng. Cuối cùng họ nhô đầu ra, nước lạnh cuộn cuộn chảy quanh hai mẹ con trong con mương bê tông. Phoebe ướt sũng nước, tóc bết chặt vào mặt, cả con mèo cũng ướt như chuột lột. Qua những bụi cây Caroline thoáng thấy căn nhà của mình, chắc chắn và âm áp, như một chiếc bè giữa thế giới đầy hiểm nguy. Cô tưởng tượng ra Al, đang rong ruổi trên con đường cao tốc xa xôi nào đó, và cảm giác bình an thân thuộc về những căn phòng giờ đã là của cô.

“Ồn rồi,” Caroline vòng tay quanh người Phoebe. Con mèo con oằn mình, cào những chiếc móng nhỏ xíu lên mu bàn tay cô. Mưa vẫn rơi, nhỏ tí tách trên những chiếc lá thẫm màu, tươi xanh.

“Người đưa thư đến kìa,” Phoebe nói.

“Ừ,” Caroline đáp, nhìn ông ta leo lên hiên nhà và lấy những hóa đơn cô vừa mang ra cho vào chiếc túi da.

Lá thư cô viết cho David Henry vẫn còn nằm dở dang trên bàn. Cô đã đứng ở cửa sau ngắm nhìn cơn mưa, chỉ mông lung nghĩ đến bố của Phoebe, trong khi Phoebe lang thang giữa hiểm nguy. Đột nhiên nó giống như một điềm báo, và cô để mặc bản thân biến nỗi sợ hãi trước sự biến mất của Phoebe thành sự căm giận. Cô sẽ không viết thư cho David nữa: anh đòi hỏi quá nhiều ở cô, và anh đòi hỏi quá muộn. Người đưa thư đã quay gót bước xuống bậc thềm, chiếc ô sặc sỡ của ông lấp loáng.

“Phải rồi, con yêu,” cô nói, vuốt ve cái đầu xương xẩu của con mèo con.
“Phải rồi. Ông ấy đấy.”